Skorpionen

Anarkistisk Organ

Udkommer saa vidt muligt 2 Gange maanedlig — Enkelte Nr. 5 Øre
30 Øre Kvartalet, I Provinserne og Norge 45 Øre, — frit tilbragt.

Nr. 3 — Tirsdagen den 27. Juni 1905 — 1. Aargang

Ekspedition: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. — I Provinserne bestilles Bladet gennem Postvæsenet — Ansvarh.: S. Rasmussen, Helgesensgade 22, 4., Kbhvn

Naturen har hverken skabt Trælle eller Herrer; jeg vil hverken give Bud eller underkaste mig andres. **Diderot.**

Vaagn op!

Der løfter sig truende Stemmer fra Dybet,
det syder og bobler nu;
thi langsomt, forbitret sig strækker jo Krybet
og spreder en navnløs Gru.

Men Krybet, hvis Harme slet intet kan dæmpe,
Aartusinder slumret har.
Det voksed' sig sammen og blev til en Kæmpe,
der kalder sig: Proletar.

Giganten da gnider de undrende Øjne
og mægtig sig rejser op;
han knuser med Vælde de urgamle Løgne,
der basted' hans Kæmpekrop. —

— Du, Mand, der nu dvasker og træller med Læmpe
og slider som andre Dyr,
V a a g n o p! Du er et Led af den vækkede Kæmpe,
som Fremtidens Liv fornyr.

Du, Arbejdets Træl! nu med Prygl man jo truer
fra O v e n din arme Krop,
fra N e d e n kun Løgnen og Fraserne skuer
med smægtende Blikke op.

T æ n k s e l v! og stram Ryggen op, knyttende Næven
mod Samfundets Tyranni.
Kast ud dig i Kampene, kækt, uden Bæven,
for Fremtidens Anarki!

Li-ping.

Naadegaver

I de senere Aar har vi Arbejdere kunnet glæde os ved et Fænomen, som har vist sig paa vor hjemlige Himmel, og som bestaar i, at Overklassens "humane" Bestræbelser nu ogsaa begynder at dryppe lidt paa os.

Allerede for mange Aar tilbage blev en lignende Humanitetsfølelse vakt for Dyrene. Overklassen begyndte at indse, at et Dyr — selv om det ogsaa kun var en Proletars — i Virkeligheden var et levende Væsen, som kunde føle Smerte, Sult, Tørst og Træthed, og som derfor havde Krav paa at blive behandlet nogenlunde skaansomt. Ja, da Videnskaben fik udgransket, at Dyrene ikke alene var levende Væsener, men endog kunde have et ret udviklt Sjæleliv, og at de var i Stand til at føle Glæde og Sorg, gik mange endog saa vidt i deres Omsorg for deres firbenede Medskabninger, at de ligefrem oprettede Sanatorier og Alderdomshjem, hvor gamle, forkrøblede Hunde og Katte i Fred og Velsignelse kunde tilbringe deres Livs Aften. Og overalt tog man, saavel ad privat som ad Lovgivningens Vej, fat paa at beskytte Dyrene mod Overlast. Først var det nærmest Luksusdyrene, der kom til at nyde godt af Humanitetsfølelsen, men senere er denne ogsaa bleven udstrakt til at gælde andre Dyr, saasom Koen, Faaret, Svinet o. fl.

Nu synes det som sagt, at Overklassens Kærlighed for Køerne, Svinene og deres eget Bundfald, de „værdig trængende", som har kendt bedre Dage, ogsaa skal forplante sig over paa os Arbejdere. Det gaar op for dem — Overklassen — at disse maaske dog i Virkeligheden ogsaa har en Slags Liv, og at de, selv om de naturligvis ikke i Lighed med Dyrene og Overklassen kan have et Sjæleliv, der kan give sig Udslag i Følelser som f. Eks. Glæde, Sorg, Længsel efter Frihed og lign., saa dog ligesom de lavere staaende Dyr kan føle Træthed og Sult, og derfor kan gøre Fordring paa nogenlunde at faa disse Krav tilfredsstillet.

Og som det i sin Tid gik med Hensyn til Dyrene, gaar det nu ogsaa her. De mere sentimentale Naturer giver sig til at spekulere over vor Tilstand. De undersøger paa videnskabelig Vis vore indre og ydre Forhold, skriver Bøger i Dusinvis, om hvilke Betingelser vi lever under, regner ud i Kubikmeter og Pundevis, hvor meget Luft og Føde vi har Behov for at eksistere, og hvor lang Tid vi kan taale at arbejde uden at slæbe os til Krøblinge. Og da de endelig naar til Resultater, træder de sammen i Komitéer, for ved et Glas Champagne og en fin Havaneser at overveje, hvad der kan gøres.

Resultatet blev først Velgørenheden. Der lavedes Indsamlinger og Fester, hvor Overklassens Lediggængere skaffede sig en Adspredelse ved velvilligst at assistere, og hvor Middelstand og Arbejdere bleve indbudte til at lade sig blokke. Og Pengene, der kom ind, blev, efter at Udgifterne til Arrangementet og Festerne for de assisterende var dækket, givet til mere eller mindre kristelige Velgørenhedsselskaber, hvor værdig trængende — det vil sige: tilstrækkelig ydmyge — kunde hente en lille Skærv i Nødens Stund, og hvor Overklassens Misfostre kunde blive stukket ind i Stillinger som Assistenter og Kontorister.

Men alt som Tiden gik, fik man Øjnene op for, at Velgørenheden ikke var nok. Man læste daglig Beretninger om Folk, som lagde sig til at dø af Sult i en Landevejsgrøft eller en Gadedør, medens andre selv tog Livet af sig for at gøre Pinen kort, og atter krympede de mere blødagtige Overklassesjæle sig i zart Medfølelse. De spekulerede og regnede for at finde Midler, der kunde afhjælpe disse Mangler, og da de gennem de sociale Skrifter fik at vide, at Elendigheden skyldtes Misforhold i Samfundets Ordning, slog de sig paa at være Reformatorere. Al den Tid de ikke var optaget af Fornøjelser helligede de deres store ædle Maal, de skrev lange Jerimiader over den sociale Elendighed og fremkom til dens Afhjælpning med alle Slags Forslag, der, hvor forskellige de end var, dog alle mødtes i dette ene: Arbejderne maa hjælpes, men uden at vi derfor opgiver noget af vort Gods og vor Magt. Derfor maa det ske ved Statens og Lovgivningens Hjælp.

Og de synlige Resultater blev Forslag om Arbejderreformer — Tiiskud til Syge, — Ulykkes- og Arbejdsløshedskasser, Alderdomsforsørgelse, forbedret Fattigvæsen og lignende. Kort sagt, alle Slags betydningsløse Lapperier, der kunde stoppe de værste Huller i den sociale Nød, og som kunde bevirke, at Overklassens zarte Samvittighed ikke undertiden følte sig smertelig berørt af Beretningerne om Folk, der sultede ihjel, — og tillige kunde bevirke, at Arbejderne foreløbig holdt Kæft med deres Skrig paa Retfærdighed. Dette sidste var vist den vigtigste Grund.

Naturligvis kan det kun glæde os Arbejdere, at det er gaaet op for de besiddende Klasser, at ogsaa vi er en Slags levende Væsener, om ikke af anden Grund, saa fordi vi derved ser, at deres Hjerner dog ikke er helt uimodtagelige for Fornuft. En anden Sag bliver det derimod, om vi skal føle Taknemlighed for al deres Medlidenhed, og om vi i det hele taget skal modtage den. Skal vi tænke: „I Grunden bestaar denne Overklasse af ganske rare Mennesker, som gerne vil vort Vel, og som vi har al Grund til at være taknemlige overfor?" Eller skal vi snarere sige: „Rejs ad Helvede til med jeres hysteriske Jammer, med jeres naadige Gaver og forkrøblede Reformer. Tror I, vi appellerer til jeres Naade eller Medlidenhed? Behold jeres Barmhjertighed for jer selv og bered jer i Stedet for til Kamp; thi snart skal den Tid komme, hvor vi rejser Hovedet og viser jer, at vi selv er i Stand til at gennemføre vort Ønske om at leve som Mennesker uden jeres medlidende Indgriben?"

Kan der være Tvivl om, hvilket vi skal vælge? Vælger vi det første — hvad der desværre, takket være de socialdemokratiske Føreres Raad, synes at være Tendenser til — underskriver vi jo faktisk Overklassens Mening om os, vi vedkender os, at vi ikke staar paa højere aandeligt Trin end Husdyrene, og derfor kun har Krav fælles med dem. Vi vil maaske derved kunne opnaa nogle ubetydelige Lettelser i Trælleaaget; men kan vi være tjente dermed i det lange Løb? Skal vi, for at kunne faa

et Stykke Fedtebrød og en Snaps mere om Dagen, opgive vor Fordring om fuldstændig Frigørelse, og falde hen i taknemlig Henrykkelse over de besiddende Klassers Offervillighed?

Nej, vi skal vælge det andet — at fordre, i Stedet for at bede. Men Fordringen skal ikke søges indkasseret ved Statens — det vil sige ved de besiddende Klassers Hjælp; thi saa kan vi være overbevist om, at vi bliver bedraget; men ved Hjælp af den Magt, vi selv besidder, og endnu aldrig har brugt. Man maa huske, at de Reformer, man søger gennem Statsmagten, kun kan blive Naadegaver fra de besiddende Klasser, som hersker og altid vil herske, saa længe der findes „Stat", og at disse Klasser aldrig giver flere saadanne Naadegaver, end de mener er nødvendig for at undgaa, at Nøden aabner Øjnene ogsaa paa de sløve, der hidtil kun har fordret Naade i Stedet for at slaas for Ret.

Aandsdespotisme har sin Aarsag i en dum Overvurdering af sin egen Klogskab.

Charlataner

Om jeg ikke vidste, hvor lidet Opposition indenfor det Parti, jeg før har haft saa stor Begejstring for, i Grunden betyder, og om jeg ikke vidste, hvor megen sund Fornuft, der vil prelle af paa den rolige „maal- og klassebevidste" danske Arbejder, saa kunde jeg nøjedes med, som det saa kønt hedder, at arbejde for Ideen — selv efter fattig Evne — i n d e n f o r Social-Demokratiet.

Men det er overhovedet noget godt Sludder, at man kan gøre det. At man som Arbejder blot skulde kunne faa den Tilfredsstillelse at øve sin Kritik af de bestaaende Samfundsforhold og øve den — som jeg i hvert Fald indbilder mig — paa Virkelighedens Grundlag. Nej, saagu' om man kan. Løgn, Mistænkeliggørelse og Komediespil, det er den mindre indbydende Modstand, som saa let bliver den til Del, der tillader sig at have en anden Mening, end just netop dem, der har gjort sig det politiske Kævl til Næringsvej. Arbejderne har nu en Gang bare at lade sig lede og føre i den eneste sande Tro, nemlig den, som disse politiske Førere have Brug for. Og ve den, som prøver at forstyrre Andagten. Det er i saa Fald ikke Argumenter, men Midler af førnævnte Art, at man tyer til.

Saaledes er det i Virkeligheden i det stramt centraliserede politiske og faglige Arbejderparti. Klumpet sammen under en Ledelse af Gennemsnitsmennesker og for Resten ogsaa Undermaalere, som maaske nok kan være en god Ledelse for sin egen Sag, gaar det hele op i Parlamentarisme og Erobring af politiske Embeder. Klumpet sammen i et System, hvor alt Initiativet baade udadtil og indadtil er baandligt, og som har gjort det hele til et eneste Stykke Antisocialisme.

Arbejderne har nu bare hvert tredie Aar at stemme. Og vi stemmer og stemmer; thi det gælder jo Demokratiseringen af Stat og Kommune.

Dersom saa al denne Parlamentarisme, saa meget som der er, hjalp noget? Efter det Postyr, der gøres, og efter al den Tilslutning Social-Demokratiet har, skulde man tro det.

Men Virkeligheden og Livet lærer dog noget helt andet. Og ikke alene det, som Historien beviser, at den Klasse, der er i Besiddelse af den økonomiske Magt, altid vil være i Besiddelse af den politiske Magt, staar urokket. Ganske vist faar vi valgt Social-Demokrater. Virkeligheden, det blev Social-Demokrater i Rigsdag og Kommune, hvorimellem en Del Dekadenter, som formodentlig skal sidde, til de falde ned af Stolene. Og Virkeligheden er fremefter markeret af politisk-religiøse Haletudser, politiske Sportsmænd, hvis skønne Drømme er et Mandat og kongelige Tafler.

Men Ideal?

Hvor saa' man blot en Antydning af dette?

Ganske vist kommer ikke det ideelle saa snart. Og vel bør man heller ikke blive træt. Men naar man nu efterhaanden opdager, at det er Løgn altsammen, hvad saa? Et Ideal som Aandsfrihed f. Eks., hvor blev det af? Blev „Friheden" overhovedet andet end en Haan og Spot til den Klasse, hvem man foregøgler at kunne løse sociale Spørgsmaal bare for at fiske Stemmer til politiske Embeder.

I Stedet for Frihed fik vi derimod bare det stik modsatte, nemlig Autoritet og Aandstyranni.

Nu maa vi selvfølgelig tage Hovedparten af Skylden paa os selv, for at det er, som det er. Men har vi virkelig Villie til at ville noget andet og bedre, da bør vi søge Forstaaelse med hinanden, ikke til smaalig og snæversynet Opposition, men til en retfærdig Vurdering af al denne Parlamentarismes Betimelighed. Efterhaanden vil vi da sikkert forenes i Maalet om at klippe denne antisocialistiske Spekulation bort fra Fagforeningsbevægelsen. Thi andet er det social-demokratiske Middelstandsvaas i Grunden ikke. Hvorfor skal vi da lade vore Fagforeninger være med i denne politiske Kagedans i maaske Hundrede Aar, naar man allerede efter tredive Aars Forløb kan se, at Politikken ikke kan gavne Fagforeningerne en Døjt. Men at denne tværtimod bare fordummer og forkvakler og fører Fagforeningsbevægelsen, som var et virkeligt Stykke Socialisme, i Fordærv.

Derfor bør Fagforeningsbevægelsen være upolitisk. Vi maa bort fra Politikkens helt igennem autoritære System, som kun er en Hæmsko paa alt, hvad der skulde være Frihed, Frihed til Udvikling, Fremskridt og Initiativer.

Jul. S.

Hvor lavt et Menneske staar, ser man ofte først, naar han er steget højt.

Anarkister

Der er i Røverromaner og i Pressen givet saa mange løgnagtige og ligefrem forrykt misvisende Skildringer til Bedste om os Anarkister, at vi, skønt det er ganske umuligt i en enkelt lille Artikkel at give en fyldestgørende Udformning af vort Maal og Midler, alligevel vil gøre et Forsøg paa i en sammentrængt Form nogenlunde at klargøre, hvad vi er, og hvad vi tilstræber.

Skulde Folk tro, hvad der fra hysteriske Forfatteres og flabede, tanketomme Journalisters Side skrives om os, maa man jo nærmest faa det Indtryk, at vi er nogle rene Røverbander, hvis eneste Opgave er at myrde løs paa Konger, Kejsere og andre Statsoverhoveder, og hvis største Fryd er rigtig at se Blodet flyde, og i Tankerne vil alle gamle overspændte Jomfruer og hysteriske Mandfolk forestille sig os, siddende oppe paa skumle Tagkamre, hvor Vinden suser gennem Sprækkerne, og trække Lod om, hvem af os der skal begaa det første Dynamitattentat mod hans Majestæt den eller den. Eller de vil se os i mørke Nætter husere paa Landevejene, hvor vi myrder og plyndrer fredelige Vejfarende.

Selvfølgelig er disse Billeder det glade Vanvid fra først til sidst. Først og fremmest er det vist næppe nogen Sinde sket, at en Anarkist*) har begaaet et Attentat efter en forudgaaet Aftale med sine Meningsfæller, endsige efter en Lodtrækning. Dernæst er det de færreste Anarkister, der i det hele taget hylder disse Konge- og Fyrstemord, ikke fordi vi fordømmer Personerne, der udøver dem, idet vi indser, at det er Samfundsordningen, hvis øverste Repræsentanter disse Statsoverhoveder jo er, der skaber det Had, som driver Terroristerne til Handling, men dels fordi vi anser det for daarlig Taktik, idet vi derved faar Vanskelighed ved at faa Folk i Tale, og dels fordi vi mener, at disse Personer kun er, hvad Menneskene og Samfundsordningen har gjort dem til, og for øvrigt ikke har større Skyld i det bestaaende Samfunds Nederdrægtigheder end saa mange andre Samfundstøtter, for Eksempel den politiske Humbugsmager og Vælgerne, der sætter ham ind.

Der er spurgt os saa ofte: „Hvad er Anarkisternes Formaal, hvad er deres Program?" Vi har intet Program. Deri danner vi netop en Modsætning til de borgerlige Partier, hvori ogsaa Social-Demokratiet er indbefattet. Thi et Program fordrer blind Underkastelse i alle Enkeltheder for dem, der vedkender sig dets Grundprincipper. Det fordrer med andre Ord Disciplin. Og vi Anarkister er jo netop imod al Disciplin — mod denne blinde Underkasten sig andres Magt, mod ethvert Herredømme, det være sig aandeligt eller rent praktisk. Men vi har et Ideal — et Maal. Og det er: Afskaffelse af enhver Autoritet, ethvert Herredømme, enhver Tvang, deri ogsaa indbefattet Arbejdstvangen**). Vi hævder Individets Ret til at raade og lede sig selv og ser dette realiseret ved, at Stat, Love, Regering og Autoritet bortryddes, at Ejendomsretten forsvinder og i Stedet for giver Plads for den fri Nydelse og frivillige Ydelse, som er det eneste Grundlag, paa hvilket Betingelserne for Lykke og Frihed kan skabes.

Vi mener ikke — som de socialdemokratiske Levebrødspolitikere, i deres Forsøg paa at mistænkeliggøre os, beskylder os for at mene — at vi er i Stand til den Dag i Morgen at naa dette Maal, tværtimod, vi ved, at der desværre endnu er langt tilbage, dog ikke saa langt som de fleste tror, men vi ved ogsaa, at hvis ingen arbejder for Ideens Udbredelse, naas Maalet aldrig, thi naar alt kommer til alt, er det dog Menneskene selv, der skaber Udviklingen, og naar Ideens Virkeliggørelse ligger saa langt ude i Fremtiden, er det ikke fordi den økonomiske Udvikling ikke skulde være naaet vidt nok dertil, men udelukkende fordi der er for megen Sløvhed, Uvidenhed og Mangel paa revolutionært Sindelag hos Underklasserne.

***) Jeg regner ikke hertil de revolutionære Terrorister i Rusland, som bestaar af baade Socialdemokrater, Anarkister og rent borgerlige frisindede.**

****) I et fornuftig indrettet Samfund bliver Arbejdet ingen Tvang, men en Trang — en Nydelse. Vi skal senere i en særskilt Artikkel behandle dette Æmne.**

Vor Taktik — vor Fremgangsmaade — er derfor først og fremmest rettet paa at føre Ideen ud blandt Folket, ikke ved, gennem Agitation, at skabe en kunstig, overfladig Begejstring; thi en Begejstring er kun en stimuleret Tilstand, som efterfølges af Reaktion, en Tilstand, som kan fremkalde en Revolution, der kun tilstræber en rent borgerlig Klasseforskydning eller et Regeringsskifte; men som ikke er i Stand til at skabe en hel ny Samfundsordning; men ved at vi gennem Oplysning søger at udvikle Folket til selvstændig tænkende og handlende Mennesker, der ere modne til at leve frit, og ikke som nu, stadig skal være underkastet en Regerings Tvangsforholdsregler og en Arbejdskøbers Naade for at eksistere.

At arbejde for denne Ide, at hylde disse Principper, det er at være Anarkist.

T i l L æ s e r n e. Vi beder Læserne være lidt overbærende mod os, fordi vi nu i Førstningen ikke kan faa Bladet ud til nogenlunde regelmæssig Tid, men Grunden er, at vi har store Vanskeligheder at kæmpe med. At det denne Gang har varet særlig længe, skyldes den Grund, at vi har maattet skifte Bogtrykker, idet den forrige nægtede at trykke Bladet oftere, fordi han, som han paastod, var bleven skræmmet dertil af Politimyndighederne, hvis Opgave jo særlig er at beskytte de besiddende Klassers Interesse mod de besiddelsesløse.

Vi bede alle, som interesserer sig for Bladet, at skaffe os Abonnenter og Forhandlere.

Blodbadet i Warschau

1. Maj.

Af et Øjenvidnes Beretning til „Der freie Arbeiter".

— — Solen sendte sine klare Straaler over Warschau; Vejret var overordentlig skønt. 1ste Maj! Proletariatets Foraarsfest!

Henimod Kl. 7 gaar jeg paa Gaden. Samtlige Butiker er lukkede, ikke engang Fødemidler kan faas at købe. Ingen Sporvogne, ingen Køretøjer færdes; alt Arbejde hviler. I Søndagsklæder spadsere Arbejderne omkring.

Idet jeg kastede et Blik paa Marsalkowski- og Jerossalimski-Allé, kommer jeg helt i Entusiasme over Generalstrejkens Storslaaethed. Alt Arbejde hviler! Kæmpen er vaagnet! Det er Proletariatets Magt, og jeg maa tænke paa Herweghs herlige Ord:

„Arbejdets Mand, vaagn op!
og erkend din Magt,
alle Hjul staar stille,
naar din stærke Arm vil det!"

Jeg gik nu mod Nowo-Swet. Hele Gaden var opfyldt af Arbejdere. Det var før Demonstrationens Begyndelse.

Jeg gik videre for at betragte Demonstrationen, som var foranstaltet af Organisationen „Proletariat". Paa Vejen derhen mødte jeg stadigvæk Arbejdertog, allesammen med røde Faner. I Gaderne Slota, Siko og Lesno var foranstaltet mægtige Demonstrationer. Organisationen „Proletariat" havde i Krochmalnogaden én, hvoni henved 6,000 Arbejdere deltog. Allesammen vare de bevæbnede. Der blev holdt to Taler, raabt Hurra en Gang, saa gik Arbejderne, uden at det kom til Sammenstød rolig fra hinanden.

Jeg gik nu tilbage ad Jerossalimski-Alléen. Da jeg kom derhen, trak en Demonstration paa 20,000 Mand med mange røde Faner og under Afsyngelsen af revolutionære Sange fra Selesna-Gaden og ind paa Jerossalimski-Alléen. Denne Demonstration var organiseret af Russisk Polens og Lithauens Socialdemokrati. Dette er endogsaa principmæssig imod bevæbnede Demonstrationer. Jeg kan ikke gøre det ansvarug for det nu følgende Blodbad; thi de Herrer forklare jo altid, at Terrorismen fordunkler Klassebevidstheden.

— — Nu begynder noget frygteligt. Utroligt. Et Menneskeslagteri udført med en Bestialitet og Brutalitet — saa det var skrækkeligt at se paa. Fra Sosnove-Stræde det komme Ulahner og Politimasser under Anførsel af Seifert, og uden Opfordring om at skifles falde de som Dyr over den ubevæbnede Masse. I et Nu forvandler hele Gaden sig til en Slagmark. Døde og Saarede ligge i Masser omkring, Jorden bedækkes med Strømme af Blod.

Ubarmhjertig huserer den fejge Morderhande; de, som ikke træffes med Kugler, bringer Bestierne ned med Sablerne, tramper paa dem med Fødderne og slaar dem med Kolberne. De, som ere flygtede ind i Gaardene, bliver af Zartjenerne slæbt ud og paa den umenneskeligste Maade mishandlede og dræbte, derimellem Børn, frugtsommelige Kvinder og Oldinge. Ansigterne ere traadte itu og Trækkene ikke til at kende. Grufuldt! En midaldrende frugtsommelig Kone blev saadan overtrampet, at Fostret kom ud af Legemet. En attenaarig Arbejder fik Hænder og Fødder afhuggede. Soldaterne havde skudt paa fire Fods Afstand; hvert Saar havde en Længde af 8—10 cm. Der blev skudt med Dum-Dum og gamle rustne Kugler, saa at endogsaa de letsaarede intet Haab har om at slippe med Livet. Det udfordrende Politi havde ladet Sidegaderne barrikadere, og alle, som flygtede ned i disse, bleve slaaede ned. — Ved denne Demonstration blev omtrent 200 Personer dræbte og saarede. 80 Procent af de saarede ligger for bestandig paa deres Kvæstelser. Desuden blev der foretaget Massearrestationer, som slæbtes til 11. Cirkl.

Blodet koger i mig, naar jeg tænker paa denne afskyelige Tildragelse. Ikke med Ord og Petitioner kunne vi Russere protestere derimod, men kun naa Befrielsen ved alvorlig Handling. Foran mig ligger en Proklamation fra Russisk-Polens og Lithauens socialdemokratiske Parti, trykt i Nr. 115 i „Vorwärts". Denne „Videnskabelige" skriver, „at den fredelige Massedemonstration har ært Arbejdets Verdensfestdag", og „ingen tænkte paa et blodigt Sammenstød med Militæret"

„Vi trak ud til en fredelig Demonstration, ikke til Gadekamp! — Fuldstændig Disciplin — — —!"

Efter at der netop lige i Forvejen er forekommet tre lignende Blodbade, tror „videnskabelige Socialister" endnu at kunne gennemføre en fredelig Demonstration! — Masserne vil have ondt ved at glemme Læren den 1ste Maj 1905. Der findes ingen fredelig, ubevæbnet Demonstration i Rusland. Og hver og én: Jeg vil kæmpe for min Ret, selvstændig, forbunden med andre; saaledes at vi ved den næste Demonstration ikke ere værgeløse, som vi vare den 1ste Maj, takket være det „videnskabelige socialistiske" Førerskab.

P. Liberté.

En Legende.

Hvor Fortidens og Fremtidens Veje krydses mødtes to Mennesker.

Det ene, en gammel, knarvoren Mand, hvis Navn var „Loven", blev slæbt frem af to behjælmede Uhyrer med stupide, brutale Ansigtstræk og store Knipler i de grove Næver. Det andet, som hed „Friheden", var en ung, spænstig Kvindeskikkelse med gode, milde Øjne.

„Hvor vover Du at krydse min Vej, Jomfru Oprører?" sagde Loven og heftede sit kolde, udtryksiøse Blik paa hende. „Har jeg ikke sagt Dig saa ofte, at jeg ikke vil se dig for mine Øjne?"

„Gør jeg noget ondt?" spurgte Friheden.

„Ja, du forleder Folket til Oprør med alt dit Præk. Du fordærver det med dine Lærdomme, vender op og ned paa alle de Begreber om Moral, Sædelighed og Autoritetstro, som det dog nu i Aartusinder har underordnet sig. Du lærer det at tænke selv, at kritisere, opponere — ja, du gaar endog saa vidt, at du ligefrem opfordrer det til ikke at respektere mig, selve Loven."

„Jeg lærer det kun Retfærdighed!"

„Retfærdighed! — Kalder du det Retfærdighed, at Undersaatter sætter sig op mod Fyrster, Arbejderen mod Arbejdsgiveren, Folket mod Myndighederne?"

„Ja," sagde Friheden, „d e t er retfærdigt; thi det er at sætte sig op mod Uretten. Men nu vil j e g spørge d i g, som mener dig berettiget til at dømme alle og alt, og som mener dig saa klog, at ingen maa have anden Mening end du: Er du retfærdig?"

Loven saa' truende og arrig fra hende og hen paa sine to Ledsagere, der harmfuldt knugede Kniplerne i Hænderne.

„Hvor vover du at tro, at jeg ikke skulde være retfærdig? Viser mine Handlinger det ikke? Lader jeg ikke d e m, der gør sig skyldig i Overtrædelse af mine Bud, lide Straf derfor? Henretter jeg ikke dem, der begaar Mord? Fængsler jeg ikke dem, der stjæler, pisker jeg ikke dem, der udøver Vold "

„Du gengælder, du hævner; men du udøver ikke Retfærdighed. Du tager ikke i Betragtning, at det er dig selv, der tvinger Folket til at sætte sig op imod dig, for saa bagefter at tage Hævn over dem. Du tvinger den sultne til med Magt at skaffe sig den Føde, som tilkommer ham som Ret. Du demoraliserer Folket med al din Tvang, med alle dine natur- og fornuftsstridige Lærdomme om mit og dit. Du kender ikke „Ret", men kun „Magt".

„Der staar skrevet i min Bog her," sagde Loven med harmdirrende Stemme og pegede paa en gammel, gulnet Bog, „at den, som taler saadan til mig, er hjemfalden til Indespærring i et Tugthus!"

„Der staar skrevet i denne Bog her," svarede Friheden stolt og pegede paa sin fine, hvide Pande, „at den, som blindt underkaster sig dig og din Bog og ikke vover at tænke og handle selvstændig, er en Pjalt — et Skrog, som ikke fortjener Navnet af Menneske. Men sig mig for Resten, hvem har skrevet din Bog?"

„Det har Folket — Folket selv!" sagde Loven triumferende.

„Folket selv?" gentog Friheden.

„Ja, Folkets Repræsentanter!"

„Hvem mener du med Folket? Er det dem, som trælier Dagen lang, saa Ryggen bliver kroget og Tanken sløv? Eller er det dem, som tyranniserer dette Folk — dem, der i Kraft af dig og din Beskyttelse ejer hele Magten? Er det Deres Repræsentanter, du mener?"

„Det er begge Parter!"

„Jeg tror dig ikke," sagde Friheden og smilede sørgmodig. „Endnu er det kun den Klasse af Folket, som har Magten, der skriver Loven. Men kan hænde, at du dog ikke har helt Uret, naar du mener, at den anden Part ogsaa har Del deri, idet de stiltiende vedkender sig denne Del af Folkets Ret til at herske. Men sig mig engang, du, skyldes dette ikke Uvidenhed, er det ikke dig med dine Aartusinder gamle Fordomme, der paatvinger dem den Tro, at du selv er Ret? Er det ikke fordi du fængsler, pisker og henretter enhver Oprører, at Folket sløves og indordner sig under din Villie og dine Begreber Tror du, om jeg fik frit Lov at lære Folket, hvad der er Ret og Uret, at de vilde begaa noget saa taabeligt som at gaa med til at skrive Tvangsforholdsregler for sig selv? Tror du, at Folket vilde vælge Repræsentanter til at undertrykke sig selv, hvis det ikke var, fordi du har udspredt den falske Lærdom om, at Undertrykkelse er nødvendig for dets Ekistens — at Verden ikke kan eksistere uden dig og dine Bødler?"

Lovens Øjne gnistrede af Raseri. „Du taler som en Taabe", sagde han. „Ved du ikke, at jeg har Magt til at kneble din Mund?"

„Hvorledes vil du gøre det?"

„Ha, har jeg ikke Fængsler, Soldater, Bødler — se paa disse her!" Og Loven pegede paa sine to behjælmede Følgesvende.

Friheden trak paa Skulderen. „Jeg ved det altsammen," sagde hun. „Jeg kender Dine Magtmidler og ved, hvor brutal du er til at bruge dem. Men jeg kender ogsaa Folkets sunde Sans, og ved, at den vil vaagne trods dig og dine Torturredskaber. Du kan fængsle dem af Folket, der tager mine Ideer op og forkynder dem, du kan myrde og piske dem, der ikke vil være dine Paragraffer efterrettelig, men mig selv — min Aand, min Sjæl — maa du pænt lade være i Fred; thi jeg staar udenfor din Magt og vil leve i Folkets Sjæl trods dine Fængsler. Og jo mere brutalt du gaar frem, jo mere du anvender dine Magtmidler, des stærkere vil jeg udvikle mig og udbrede min Lære!"

Loven skar Tænder af Raseri, men svarede ikke. Thi den vidste, hun havde talt sandt. Men alligevel slog den løs paa alle, der vovede at mukke overfor den, fængslede, piskede og henrettede dem. Og den gjorde det, fordi dens Natur var — Hævn.

Har det gavnet?

Ondskabsfulde Personer paastaar undertiden, at Social-Demokratiet, i de Aar det har virket herhjemme, ikke har udrettet det ringeste for Arbejderne i økonomisk Henseende, og de henviser til, at Arbejderne ikke ere bedre stillede nu end for 25 Aar siden, naar man tager de Fordyrelser af alle Livsfornødenheder og den tiltagende Arbejdsløshed, som er gaaet sideordnet med Lønforhøjelsen i samme Tidsrum, med i Betragtning.

Vi kan lade disse frække Fyre, der ikke har mere Respekt for de socialdemokratiske Generalers Guddommelighed, end at de vover at have en egen Mening, vide, at deres Paastand, som jo er et ligefrem Forræderi mod Arbejdernes Sag, er absolut uholdbar. — Ikke gavnet Arbejderne! Hvilket Sludder i Grunden. Vist har det gavnet, men naturligvis, det hele kan ikke komme paa en Gang. Foreløbig er det selvfølgelig kun en lille Brøkdel, der har nydt godt af Socialdemokratiets store Arbejde og af de mange Millioner, der er kastet bort til Valgagitation og Strejker. Men se nu her hvad man saa til Gengæld ogsaa har opnaaet.

Der er nu f. Eks. forhenværende Arbejder — Skomagersvend Peter Sabro, han er ved Social-Demokratiets Hjælp bleven en stor Mand, der gaar i Pelsfrakke og høj Hat, holder Rideheste til sig og sin Kone — undskyld „Frue" — en Mand, der er saa velhavende, at han kan gaa til Prinsemiddag og byde Prinsen hjem til sig, for at de kan snakke fortrolig om, hvad der kan gøres for at afskaffe det kapitalistiske System og indføre den socialdemokratiske Republik. Saa er der forhenværende Arbejder, Malersvend — nuværende Borgmester Jensen med sine 10,000 Kr. aarlig. Han har endog drevet det til at gaa til Gilde hos Kongen og naadigst faaet Lov at bukke for hans Herlighed Kejser Vilhelm. Og der er mange, mange flere. Der er Lyngsie, forhenværende Arbejdsmand, nu Direktør, Forretningsfører, Folketingsmand, Borgerrepræsentant og Pokker ved hvad, han ser heller ikke ud til at lide nogen Nød, lige saa lidt som hans Kampfæller P. Knudsen, Martin Olsen, Sigvald Olsen, Winblad, Harald Jensen, Hørdum med Svigersøn, Rudolf Poulsen, og hvad nu ellers de mange store socialdemokratiske Høvdinge hedder.

Selv om vi nu her kun har nævnt en Tiendepart af alle de „Arbejdere", som gennem den socialdemokratiske Bevægelse har nydt nævneværdig Gavn, saa maa man dog indrømme, at noget er der udrettet gennem disse 25 Aars Kamp. Og naar vi tænker over den Ære, vi nyder, ved indenfor vor Lejr at have Folk, der en Gang har været ganske almindelige Mennesker og Arbejdere — og har set ud akkurat som vi andre — og som nu er paa Hat med Landets fineste Aristokrati og Bourgeosi, saa maa vi sandelig med Stolthed se tilbage paa vort sociale Arbejde, og ikke klage, fordi vi andre ikke er komne bort fra Fattigdommen endnu. Og lad os saa mødes alle disse ondskabsfulde Skumlere, der ikke forstaar at paaskønne den Ære, Arbejderne nyder, ved at faa Lov til at se paa, at Føreren ordentlig guffer i sig af Grødfadet, med al den Haan og Foragt, de fortjener.

Og saa for Resten folde Hænderne i from Hengivelse, glæde os over vore dejlige, fede, fine Tillidsmænd og vente paa den rolige, gradvise Udviklings Resultater.

Støt Bladet ved at tegne Dem som Abonnent.

Expeditionen:
Fiolstræde 36 III, Samuelsen.
Kun skriftlig Henvendelse.

Vor Skarnkasse

Nye Ordsprog. Nu sidder vi alle godt, sagde Maler Jensen, han blev Borgmester.

* * *

Parlamentarismen er den sikreste Vej til økonomisk Velvære for Arbejderne, sagde Borgbjerg. Det var den Gang Rigsdagsdiæterne blev forhøjede til 10 Kr. daglig.

Navneforandring. Da Witzansky og hans Fæller nu har indset, at det i Grunden er ganske latterlig at lave antisocialistisk Bevægelse her i Danmark, hvor der jo, paa os Par Anarkister nær, slet ikke findes nogen Socialisme, er det bleven besluttet næste Aar at ændre Navnet til: „Den borgerlige kommunale Vælgerforening". Vi synes ikke Begrebsforvirringen bliver mindre derfor, thi deres indbildte Modstandere — Socialdemokraterne — er jo ogsaa borgerlige. Og vi antiautoritære Socialister deltager jo som bekendt ikke i Valg.

En Proletar. Hr. Winblad er nu vendt hjem fra sin Rekreationsrejse i Italien og har atter overtaget Redaktørpostens Anstrengelser. De bestaar særlig i at vaage over, at ingen samfundsfarlige Artikler slippe indenfor „Social-Demokraten"s Spalter.

Hallucinationer. Vi fortalte i sidste Nummer, at „Klokken 12"s Redaktør, Hr. Dam, havde tilbudt os sit Friabonnement paa „Sjette Afdeling", men at vi nægtede at modtage det af Hensyn til hans egne Medarbejderes store Trang, og vi anbefalede Hr. Dam at give det til „Ekstrabladet" i Fald han endelig vilde have det ud af Huset. Nu synes det som om Hr Dam har fulgt vort Raad, thi samtidig med, at vi har sporet en lille Bedring hos „Ekstrabladet", har „Klokken 12" udviklet sig i en rent foruroligende Grad. De frygteligste Hallucinationer plager Hr. Dams Hjerne, og han ser Syner, som i Bladet giver sig Udslag i forfærdelige Beretninger om udenlandske Anarkister, der holder hemmelige Møder her i Byen, laver Bloddomme, mødtet paa „meget højtstaaende Damer" og lignende Vaas. Da vi virkelig har Medlidenhed med Hr. Dam, vil vi oprigtig raade ham til snarest mulig at faa sit Abonnementskort tilbage. Det kan ikke nytte at tage Hensyn til andre, naar man selv trænger saa haardt. Lad derfor „Ekstrabladet" skøtte sig selv og brug Kuren flittig; thi selv om den nu ikke kan helbrede Sygdommen, kan den dog altid virke hæmmende for dens videre Udvikling. Og vil De ikke gøre det af Interesse for Dem selv, saa gør det for Himlens Skyld af Hensyn til de Mennesker, der er naive nok til at optage Deres Hallucinationer som Virkelighed.

Syndere, der omvender sig. Det forlyder, at „Social-Demokraten" paa Forslag af P. Knudsen, vil forandre sit endnu aldrig fulgte Valgsprog „Frihed, Lighed og Broderskab" til det efter Bladets Indhold mere passende „Gud, Konge og Fædreneland". Peter Sabro skal have udgydt Glædestaarer, da han fik Nys om Bestemmelsen.

Fiffige Socialdemokrater. Vi maa lade d'Hr. socialdemokratiske Førere, at de, i deres Omsorg for at skabe Forsoning til Veje mellem de besiddende Klasser og det arbejdende Proletariat, udviser stor Opfindsomhed. For ikke at støde nogen af Parterne havde de saaledes ved deres Glædesfest for Grundloven ladet oprette tre Talerstole — to for Middelstanden og den Del af Overklassen, der tilhører Socialdemokratiet, og en for Arbejderne. Fra de første roste Jensen, Knudsen, Martin Olsen o. fl. Loven og de borgerlige — hvilket er de antisocialistiske Institutioner — og fra den tredie talte Sigv. Olsen, Schmidt og Stauning konne Ord for noget, de selv har opfundet, og som de kalder „Socialisme". Paa den Maade fik hver især den Føde, de helst vilde have, og Generalerne beholdt Flæsket.

Universal-Trykkeriet (Skou & Madsen), Gl. Mont 13, København K.